

Stichting Papoeajeugd naar school

nieuwsbrief – mei 2022 – nr 71

Voorwoord

Ibu Trees Esi, u ziet haar foto op de voorpagina, stond aan de wieg van PJNS Merauke. Wij schrijven over haar strijdbare leven dat februari jl. helaas na 79 jaar is geëindigd. Dit jaar gaan we weer op werkbezoek en daar zijn we blij mee. Met eigen ogen de voortgang van onze projecten volgen is zo stimulerend! Over het meisjes-internaat 'Bunda Kasih' in Merauke, kunnen we dankzij de goede digitale communicatie, nu al vertellen. Net als over 'Papua Mandiri Sentosa', de NGO die jonge Papoea's een toekomst wil geven. En, gelukkig kunnen we bij het afnemen van de coronacrisis, Papoea in Nederland weer meer in de spotlights zetten. Allemaal positieve ontwikkelingen waar we u graag van op de hoogte houden!

Marjolijn Veeger

Internaat Bunda Kasih

Achter het klooster van de zusters PBHK in Merauke is al vele jaren een meisjesinternaat dat geleid wordt door de zusters. In 2009 was er behoefte aan zo'n internaat voor meisjes uit Bupul. Dit is een kampong vlak bij de grens met Papua New Guinea waar veel militairen zijn gestationeerd. Voor meisjes is het geen veilige omgeving. Een zuster uit Bupul heeft toen geregeld dat de kinderen opgevangen werden in Merauke en daar naar school gaan. Het gaat in principe om meisjes vanaf de kleuterschool leeftijd tot en met het voortgezet onderwijs.

Sinds 2009 bezoeken wij Bunda Kasih, een betekenisvolle naam: 'Moederlijke'. Het is echt een tweede thuis voor de kinderen en het is altijd gezellig om een bezoek te brengen. De meisjes hebben het erg naar hun zin. Voorheen was de huisvesting een soort grote hal, waar slaapzaal, eetzaal en studieruimte zonder tussenwanden waren geves-

tigd. Sinds 2020 is er een indeling gemaakt met aparte kleinere slaapzaaltjes en een aparte studie- en eetzaal.

Ik heb met de leidster, zuster Ancilla, via WhatsApp contact gehad en zo heb ik haar wat vragen kunnen stellen. Dit schooljaar komen er 27 meisjes (19 basisonderwijs en 8 voortgezet onder-

wijs) uit veel verschillende kampongs: Bupul, Erambo, Asiki, Getentiri, Mindiptana, Tanah Merah en zelfs uit PNG. Alle kinderen zijn gezond en hebben geen Covid, maar ze hebben wel te maken met de gevolgen van de epidemie. Schoollessen zijn veelal on-line. Er is één computer beschikbaar en een telefoon.

De secretaris van PJNS Merauke (Christin met gele shirt) is op bezoek bij Bunda Kasih

De kinderen werken na de lessen ook in de tuin

Het dagprogramma van de kinderen is als volgt: opstaan, gebed en dan was- sen en aankleden. De kinderen koken nasi en gaan dan naar de kerk. Daarna gaan ze ontbijten. Na de on-line lessen worden het internaat en de speelplaats schoongemaakt en is er tijd voor ont- spanning.

Er wordt buiten een soort honkbal ge- speeld, bola kasti. De meisjes maken muziek op fluit en harmonica en na- tuurlijk wordt er gezongen. In de aula kunnen de ze gymnastiek doen en tur- nen. Dit is ook de ruimte om gezellig te kletsen met elkaar. Na de lunch gaan alle kinderen even rusten. In de mid- dag wordt er huiswerk gemaakt en na het rozenkransgebed is er avondeten.

Daarna is er weer tijd voor huiswerk en ontspanning. Iedere zaterdag helpen de kinderen met klusjes in het zusterhuis of in de tuin.

Sinds 2009 steunt "Papoeajeugd naar school" dit internaat. Steeds zien wij dat het geld heel goed wordt besteed.

Rina van Breemen-Duivenvoorde

De traditionele foto bij het afscheid met links Christin en rechts zuster Ancilla.

Een hoopvol verhaal over steun aan Papoea's in Merauke

PJNS steunt het 'Asmaro' project van Edo Mote in Merauke, met bijvoeding en transportkosten. Hieronder lichten wij zijn unieke en toekomstbestendige aanpak toe.

In 2020 is Edo Mote afgestudeerd aan zijn Master-opleiding 'Culturele studies' in Jogjakarta. Hij heeft met donaties van familie, vrienden en Hapin zijn studie kunnen afronden.

Een jonge Papoea-man van 34 uit Merauke, met een brede maatschappelijke belangstelling en met zorg voor zijn landgenoten. Door zijn werk in de binnenlanden van Papoea de jaren ervoor, in de inheemse gebieden Kombay en Koroway, werd hij getroffen door de situatie van de mensen, levend 'tussen twee werelden', hun traditionele wereld en de langzaam opkomende moderne wereld. Dat verwacht hen. De conclusie die hij voor zichzelf trok, na er veel met vrienden over te hebben gesproken, was dat hij na zijn studie jonge Papoea's wilde begeleiden om een plek te verwerven in die nieuwe wereld. Toen hij in augustus '20 in Merauke terugkwam heeft hij dan ook met een vriend de NGO 'Papua Mandiri Sentosa' opgericht.

Voorheen wilde Edo weer gaan werken in de binnenlanden maar in Merauke trof hij in een buitenwijk een zeer arme inheemse gemeenschap aan, die buiten het vizier van de overheid valt. Het zijn gezinnen uit de Asmat die jaren geleden naar de stad zijn getrokken. Ze hadden een leven zonder perspectief in hun voormalige woongebied. Vroeger konden ze leven van alles wat het oerwoud hen te bieden had maar die tijd was voorbij. Zij hadden de verwachting dat het hen in de moderne wereld beter zou gaan. Ze realiseerden zich niet dat leven in die wereld eisen aan hen zou stellen qua onderwijs,

werkervaring en sociale vaardigheden. Na vele jaren vinden ze nu nog steeds geen aansluiting in Merauke. Mannen kunnen, als ze geluk hebben, soms werken als losse arbeider, vrouwen moeten nog steeds hun eten dagelijks bij elkaar scharrelen in de stad of in de moerassen rondom de stad, kinderen kunnen niet of heel moeizaam instromen in het onderwijs. Edo wil deze mensen helpen hun levensomstandigheden en economische positie te verbeteren. De kinderen gaat hij naar school helpen.

Om financiën voor zijn plan te verzamelen heeft hij o.a. zelf werk gezocht. Hij heeft voor een Engelse professor (die hij tijdens zijn studie leerde kennen) een onderzoek kunnen doen in Koroway; hij heeft leiding gegeven aan een klein bouwproject bij Merauke en nu geeft hij 1 dag per week les op Stipol, een bachelor-opleiding. Tevens heeft hij diverse organisaties, ook in Indonesië, met succes aangeschreven met de vraag of ze hem wilden helpen met een startsubsidie. Edo heeft al die tijd in zijn hoofd dat hij na de aanloop van een paar jaar, alle inkomsten zelf zal genereren. Zoals hij vaak zegt: "ik wil niet bedelen".

Hoe heeft hij zijn eerste project aange-

pakt? Hij is letterlijk naar de Asmat-gemeenschap toegegaan om in eerste instantie hun vertrouwen in hem op te bouwen.

Edo: Toen ik met een vriendin over mijn ideaal sprak om mensen te helpen, stelde zij me voor om naar de arme Asmat-gemeenschap, Asmaro, te gaan. Zij had een goede band met een van de Asmatters, Paulus, (overleden in 2020) die altijd haar huis schoonmaakte. Via Firgil, Paulus' zoon, heeft zij mij geïntroduceerd en heb ik hen onze hulp aangeboden. Die hebben zij met dank aanvaard.

Hij is samen met de bewoners begonnen met de renovatie van hun toiletgebouw, met geld van hem en vrienden. Ook is er een hygiënetraining gestart met steun van Hapin (wassen, tandenpoetsen en afval verzamelen). Hij gaf de Asmatters 2 varkens waar ze zelf een varkensstal voor bouwden. Al direct heeft hij met een groep vrijwilligers een activiteiten-programma opgezet voor de kinderen van "Asmaro". Op dat moment nam Edo contact op met PJNS om de kinderen bij deze programma's te betrekken door middel van bijvoeding tijdens de activiteiten. Regelmatig eten was voor deze kinderen een luxe.

Edo: In de Asmat cultuur groeien kinderen als volgt op: tot hun zesde zijn ze afhankelijk van hun ouders voor voedsel en verzorging, maar als ze ongeveer 6 jaar oud zijn, kunnen ze vrienden maken en lid worden van een kindergroep. Ze zullen dan verantwoordelijk zijn voor hun eigen dagelijkse behoeften, inclusief voedsel. Dat is de reden dat Asmat-kinderen vaak op straat leven om aan voedsel te komen. Ze werken soms als parkeerwachter voor een winkel (bewaken brommers en auto's) of verzamelen afval waar ze wat mee verdienen. Soms zie ik ze voor restaurants, bij geldautomaten of winkels staan wachten, om genade te verwachten van voorbijgangers die hun wat geld te geven.

Eerst vonden de activiteiten plaats op de locatie van de gemeenschap zelf. Later heeft Edo succesvol onderhandeld met de dominee van de naastgelegen protestantse kerk, en mocht PMS de kerk en het land eromheen gebruiken.

Om daarna continuïteit in het werken met de kinderen te waarborgen zijn er 3 dames 'aangesteld' tegen een minimale onkostenvergoeding, die 3 dagen per week met de kinderen van 15.00 tot 18.00 uur activiteiten doen en samen eten. In eerste instantie kookten zij zelf; ook Edo zijn moeder kookte voor de kinderen.

Edo en zijn PMS-medewerkers begonnen te dromen over het opzetten van een eigen PAUD (opvang en kleuterschool) voor deze kinderen die ver buiten de bebouwde kom van Merauke wonen. Aan die Paud moest op den duur ook een internaat verbonden zijn.

Edo: Een internaat is de effectieve methode om kinderen deel te laten nemen aan onderwijs. Arme mensen als de ouders in Asmaro, hebben geen onderwijs genoten, hebben geen sanitaire voorzieningen en geen toegang tot werk. De overheid negeert hen. Ouders hebben het druk met de zorg voor hun dagelijkse behoeften dus hebben ze weinig aandacht voor het onderwijs

van hun kinderen. Om die reden zullen de kinderen opgroeien zoals hun ouders. Er verandert niets van generatie op generatie en ze komen nog steeds vast te zitten in een cirkel van armoede. Door een internaat trekken we de kinderen van hun "onbemeste grond" naar een "voedingsbodem" waarop ze maximaal kunnen groeien. Deze aanpak is al sinds de Nederlandse tijd succesvol in Papua.

Zijn eerste stap was contact opnemen met zijn tante die zelf een PAUD had opgezet in Transito, het havengebied. Zij hebben een vorm van samenwerking gerealiseerd, ieder op de eigen locatie, die de activiteiten van 'Asmaro' eind 2021 de officiële status van Paud heeft gegeven. Een groot succes! Dit betekent dat de kinderen na hun PAUD-periode een getuigschrift ontvangen, waarmee ze meer kans op toegang krijgen tot het basisonderwijs. De 3 dames (inmiddels 2) die de kinderen begeleiden zijn inmiddels gestart met een cursus waarmee zij een onderwijsbevoegdheid verwerven.

Eind 2021 kwam de mededeling van de dominee dat de kerk niet langer gebruikt kon worden. Deze teleurstelling werd snel verwerkt en de kinderen worden nu een half jaar lang, 3 keer per week, vervoerd naar de school in Transito waar de lokalen op het eind van de dag niet gebruikt worden. PJNS steunt de vervoerskosten.

Waarom is dit een tijdelijke oplossing? Edo heeft een geweldige financiële deal weten te sluiten met een rijke Papoea-vriend die bereid is Edo zijn ideaal te steunen. Onder deskundige begeleiding heeft Edo grond gekocht in Blorep (buiten het centrum, vlakbij 'Asmaro') en kan hij dit deel van zijn idealen realiseren. Het bouwproces is gestart op maandag 1 februari 2022. De verwachting is dat er in de zomer een school en een internaat staan. Daarbij ook een gebouw voor huisvesting voor de internaatleiding en voor andere activiteiten (daarover later meer).

Tot zover het verhaal over dit educatieve project.

In de volgende nieuwsbrief zal ik vertellen over de succesvolle uitbouw van zijn stichting PMS en zijn onderwijsactiviteiten voor jongvolwassen Papoea's. Dat is een groep Papoea-jongeren die door verschillende redenen de onderwijsboot gemist hebben en/of tijdens hun studie ontdekken dat ze diverse vaardigheden missen. Zijn doel is hen een kans te geven hun studie succesvol af te ronden en/of werk te vinden of te creëren. Om die activiteiten te realiseren heeft hij:

--met steun van een Indonesisch bedrijf, Kopernik, en Hapin een Educatief Centrum opgezet voor verschillende cursussen. (naaien, computer, ondernemerschap, alfabetisering, Engels en spreken in het openbaar)

--een ontwerp- en verkooplijn opgezet voor batikstoffen met motieven uit Zuid-Papoea van verschillende stammen, waarmee hij eigen geld genereert.

Edo is een groot voorbeeld voor Papoea's!

Lees verder over 'Papua Mandiri Sentosa' in de volgende nieuwsbrief en op de website: www.pjns.nl

Ibu Trees Esi

Na een liefdevolle verzorging in het huis van de zusters van Alma en met ondersteuning van Maria Maturbongs is op 21 februari van dit jaar Trees Esi overleden. De laatste jaren van haar leven zijn Maria Maturbongs en pater Kees de Rooij een belangrijke steun voor haar geweest.

Zij is geboren op 20 januari 1943 in Wambi aan de zuidkust van West-Papoea. Als jong meisje viel zij al op door haar grote intelligentie. De kinderen die kans maakten om verder te leren werden door de dorpsonderwijzers naar Merauke gestuurd, zo ook Trees. Daar verbleven zij in het internaat van de zusters. Trees was bij de zusters geliefd en viel op door haar honger naar kennis. Een droom voor haar was om ooit het eerste vrouwelijke (Papoea) schoolhoofd te worden. Daar was helaas de tijd nog niet rijp voor, maar met hart en ziel heeft zij zich ingezet voor het onderwijs aan de jeugd in West-Papoea. Zij was onderwijzeres op de school "Mangga Dua", een wijk in Merauke.

Zoveel mogelijk stimuleerde zij de jeugd om toch vooral hun best te doen op school. Ook sprak zij de ouders erop aan om de kinderen te ondersteunen bij het volgen van onderwijs. Zij organiseerde bijeenkomsten voor ouders van leerlingen.

Trees was een voorvechter van emancipatie. Gelijke rechten voor vrouwen en gelijke kansen op onderwijs vond zij heel belangrijk. Zo zette zij zich ook in voor de rechten van de Papoea's.

Ton van Breemen is al sinds 2000 secretaris van PJNS Nederland en in 2002 werd Trees secretaris in Merauke. Zij hebben intensief samengewerkt ter voorbereiding van en tijdens de werk-

bezoeken. Zoals hieronder op de foto. Zij hebben veel overlegd, samen verslagen gemaakt voor het bestuur en plannen uitgewerkt om het geld uit Nederland op de juiste manier te besteden aan onderwijs voor Papoeakinderen. Ook zijn Ton en ik met Trees meerdere keren naar het binnenland geweest om projecten te bezoeken en te overleggen met de mensen ter plaatse. Tijdens werkbezoeken verbleven wij vaak bij Trees in huis. Zij ondersteunde ons met het leren van de Indonesische taal.

Trees sprak goed Nederlands en is meerdere keren op vakantie geweest in Nederland. Heel veel bewondering en respect had zij voor de paters en de zusters van de MSC, die in Papoea hebben gewerkt. Haar grootste bewondering ging uit naar pater Vertenten, die zij de redder van de Kaja Kaja's (Marind stam) noemde.

Trots was zij op wat zij had bereikt, een eigen brommer en een stenen huis zonder schulden. Dicht bij haar huis is een internaat voor jongens van het eiland Kimaam. Jongens, die op het voortgezet onderwijs zitten of op de universiteit. Dankzij een bijzondere sponsor (familie van pater Antoon Verhage, die zo lang op Kimaam heeft gewerkt) kon zij de jongens financieel ondersteunen. Ook gaf zij de jongens veel levenslessen. Tijdens haar uitvaart hebben de jongens mooi gezongen.

Trees was een inspirerende vrouw voor jong en oud. Met veel liefde en respect denken wij aan haar terug en zijn haar dankbaar voor alles wat zij voor de toekomst van jonge mensen in en rond Merauke heeft gedaan.

Rina van Breemen- Duivenvoorde

Acties in Nederland

De acties hebben door de corona omstandigheden op een laag pitje staan maar waar we konden, hebben we Papoea in de spotlights gezet.

Museum Sophiahof, van Indië tot nu

Eind 2021 zijn diverse oud Nieuw Guinea-gangers benaderd met de vraag een interview te geven over hun jaren in Merauke rond de overname van Nederlands Nieuw Guinea door Indonesië, zo ook Marjolijn Veeger. De Stichting 'Informatie Melanesië' had een programma gepland op 1 december '21 maar toen gooide Corona roet in het eten. Het doel van de stichting is om Papoea meer op de kaart te krijgen door onder andere maandelijkse themadagen. Ze werken daarvoor samen met het Haagse 'Museum Sophiahof'. Volg hun website!

'Vraag en Aanbod' in Wijchen

Op 9 april mocht PJNS wederom een cheque met een flinke donatie in ontvangst nemen van deze kringloopwinkel. Veel dank daarvoor! Wij vallen al jaren met ons werk binnen de criteria van de Goede Doelen commissie:

- Is er een verbetering en ondersteuning van de positie van de allerarmsten
- Zijn het projecten die de bevolking stimuleren in zelfwerkzaamheid en bewustwording
- Houden de projecten zich bezig met onderwijs, vorming en/of ziektebestrijding
- Is er een waarborg voor continuïteit of is het een eenmalig project
- Is er sprake van rapportage en besteding van gedoneerde gelden.

Bibliotheek in Zwolle

Op 1 december 2021 is in de bibliotheek 'De Stadskamer' in Zwolle een boekencollectie over West Papua geopend.

De initiatiefnemers Waida Bwefar en Don Joku willen hiermee het verhaal over hun land vertellen en de betrokkenheid van de regio Zwolle laten zien, bij de geschiedenis van deze voormalige Nederlandse kolonie.

Naast de uitbreiding van de bibliotheek gaan zij ook maandelijks presentaties verzorgen. Op 8 april heeft de onderwijswerkgroep van PJNS en Hapin een presentatie gegeven over 'Onderwijs in Papoea'.

Geef een Papoeakind een toekomst!

U kunt Papoeakinderen steunen bij hun studie, van kleuterschool tot universiteit, door een bijdrage te leveren aan de aanschaf van schoolboeken, schoolmiddelen, schooluniform/schoeisel of ter ondersteuning voor hun verblijf in een internaat als zij uit de binnenlanden komen.

Enmalig bedrag naar keuze

- Voor € 7,50 per maand (€ 90,00 per jaar) biedt u een kind de kans om de lagere school te volgen
- Voor € 15,00 per maand (€ 180,00 per jaar) biedt u een kind de kans om het voortgezet onderwijs te volgen
- Een belastingvrije periodieke schenking van eenzelfde bedrag per jaar, gedurende 5 jaar. De fiscale kant hoeft niet meer via een notaris geregeld te worden maar gaat nu via het formulier "periodieke gift in geld" van de belastingdienst (www.belastingdienst.nl). Op het formulier wordt een RISN nummer gevraagd. Dat is: 810366046.

Voor iedere schenking/donatie vragen wij u een ingevuld en ondertekend aanmeldingsformulier te zenden aan: Mw. K. Buckens p.a. Munnikenweg 54, 1947 EV Beverwijk. U kunt haar ook per mail bereiken: kbmaat@xs4all.nl U ontvangt dan onze nieuwsbrief.

Rekeningnummer: NL90 RABO 0106 8937 93 t.n.v. Stichting Papoeajeugd naar school
Attentie: wij vragen u een automatische afschrijving zelf te regelen om de kosten voor PJNS zo laag mogelijk te houden. U kunt het altijd weer stopzetten.

Opgaveformulier als donateur / U kunt uw gegevens natuurlijk ook mailen.

Naam: _____

Straat/huisnummer: _____ Postcode/Plaats: _____

Datum: _____ Handtekening: _____

Colofon

De nieuwsbrief voor donateurs en vrienden van de Stichting “Papoeajeugd naar school” verschijnt 2x per jaar

Redactie

Marjolijn Veeger, 06-23 52 72 91

Opmaak en druk:

De Bunschoter B.V.

Foto voorpagina:

Trees Esi tijdens het werkbezoek in Getentiri in 2005. Mensen wilden hun Papoea cultuur laten zien.

Het bestuur van de Stichting “Papoeajeugd naar school” bestaat uit de volgende leden (vrijwilligers):

Jan Heijs, voorzitter
tel. 06-51 07 03 78

Ton van Breemen, secretaris
tel. 0251-221921

Karin Buckens, penningmeester
kbmaat@xs4all.nl

Antoon Egging, lid
tel. 013-8509240

De werkzaamheden van het bestuur worden ondersteund door een groep vrijwillige medewerkers.

Secretariaat:

Munnikenweg 54
1947 EV Beverwijk

Website:

<https://pjns.nl>

E-mail:

info@pjns.nl

Rekeningnummer:

NL90 RABO 0106 8937 93
t.n.v. Stichting Papoeajeugd naar school.

RISN of fiscaal nummer:
8103.66.046.

KvK nummer: 41096770

Van de penningmeester

Geen cijfertjes deze keer, maar wat overwegingen die we als bestuur graag met u willen delen. We hebben al enige tijd als beleidslijn dat we het lokale bestuur in Merauke zelfstandiger willen laten functioneren. Meer zelf verantwoordelijkheid dragen voor de verdeling en goede besteding van middelen en goede verantwoording hierover afleggen. Dat laatste niet zozeer omdat we vanuit Nederland controle willen blijven uitoefenen, maar omdat het geven van verantwoording noodzaakt tot goed nadenken over hoe je dingen uitvoert en tot stand brengt. Middelen verdelen kan samenwerking stimuleren en een aanjager voor delegeren zijn. Maar we moeten ook negatieve effecten blijven voorkomen, zoals vriendjespolitiek bedrijven of geld anders besteden.

Samen met Wilde Ganzen (WG) een project doen, zien we als een uitstekende kans om de lokale samenwerking in Merauke te verstevigen. We hebben eerder projecten met WG gedaan en hebben die goed verantwoord. Nu zijn we opnieuw door hen benaderd. Wilde Ganzen verdubbelt het bedrag dat wij bijbrengen.

De project-voorwaarden van WG, spelen ons goed in de kaart. Zij steunen alleen rechtspersonen, geen individuen. Ons lokale bestuur in Merauke is nog

geen rechtspersoon, maar dit nu samen met hen organiseren kan een opstap zijn naar grotere zelfstandigheid.

Daarnaast moet het project ook ‘body’ hebben en goed in elkaar zitten. We moeten samen met PJNS Merauke, in de projectopzet laten zien dat we over alle kanten nagedacht hebben. In grote lijnen zijn onze ideeën nu als volgt. Er worden steeds vaker aanvragen gedaan voor computers als lesmiddel. Heel logisch en goed om die bij onderwijs in te zetten. Maar daar komt veel meer bij kijken.

Er moet een goed lokaal zijn om computeronderwijs te geven, samenwerking met een lokale partner die reparaties uit kan voeren en het netwerk kan beheren en uiteraard deskundige docenten. Willen we het project aan een school verbinden of aan een dorpsinitiatief? Van wie worden de computers eigenlijk? Hoe organiseren we vervangingen het sparen daarvoor na een aantal jaren gebruik? Alleen dan is er immers sprake van continuïteit.

In het najaar staat opnieuw een bezoek aan het lokale bestuur op het programma. Bij uitstek een gelegenheid om hun ideeën voor zo’n project verder met hen te bespreken.

We houden u op de hoogte!

NIKINUS KOGOYA

Niki is de fotograaf met wie wij voor de nieuwsbrief samenwerken. Edo Mote stelt hem aan ons voor: “Hij werd geboren in Wugi, een klein dorpje in Tolikara in West Papua. Als kind van de Lani stam, groeide hij op met de moraal dat “voordat jouw zweet op de grond valt, is er geen voedsel voor je”. In Merauke ging hij naar de SMK (hogere beroepsopleiding) en koos het vak: Multimedia Major. Sindsdien ontwikkelde hij nieuwe vaardigheden in fotografie, videografie en videobewerking. Nu werkt hij als stafid van ‘Papua Mandiri’ en maakt hun PR materiaal. Van zijn werk verwacht hij dat de wereld meer begrip kan krijgen voor zijn liefallige land, Papua.”